Princezna se Zlatou hvězdou

POKRAČOVÁNÍ

Pohádková próza

Pavel Kostka – PPKPP

Princezna se zlatou hvězdou – pokračování

Žánr: Pohádková próza

Autor: Pavel Kostka – PPKPP

Rok vydání: 2026

Pokračování inspirované pohádkou Boženy Němcové

Princezna se zlatou hvězdou.

Toto dílo není dílem původní autorky.

ISBN - 978-80-909910-5-7

Právní ujednání

Tato kniha je původním autorským dílem **Pavla Kostky – PPKPP** a představuje volné pokračování inspirované pohádkou Princezna se zlatou hvězdou.

od Boženy Němcové. Dílo **není** původním textem Boženy Němcové, **není** její adaptací ani jejím oficiálním pokračováním. Jakákoli podobnost s původními motivy je pouze inspirační a neznamená autorství či souvislost s původní autorkou.

Veškerý text, postavy, motivy, názvy kapitol, dialogy a příběhové prvky obsažené v této knize jsou chráněny autorským právem podle zákona č. 121/2000 Sb., autorský zákon, v platném znění. Bez písemného souhlasu autora **není dovoleno**:

- kopírovat, šířit nebo upravovat jakoukoli část díla,
- zveřejňovat text v tištěné či digitální podobě,
- používat dílo pro komerční účely,
- vytvářet odvozená díla nebo adaptace.

Výjimku tvoří krátké citace pro účely recenze, kritiky nebo odborného zhodnocení, a to pouze v rozsahu povoleném zákonem. Autor nenese odpovědnost za jakékoli škody vzniklé nesprávným použitím nebo interpretací textu. Všechny postavy a události mimo inspirační rámec původní pohádky jsou fiktivní.

© 2026 Pavel Kostka – PPKPP

Všechna práva vyhrazena.

Anotace:

Princezna se zlatou hvězdou – pokračování

Po generace se vyprávěl příběh o princezně se zlatou hvězdou na čele. Jenže pohádky nekončí svatbou ani návratem domů. Skutečný život začíná až poté.

Princezna Lada se po letech míru ocitá v krajině, která se mění rychleji než staré písně. Prameny vysychají, cesty se rozpadají, lidé ztrácejí důvěru a ti, kdo touží po moci, se skrývají za sliby a smlouvy. Lada musí znovu najít odvahu, která kdysi zachránila její království – tentokrát však ne proti drakům či zlým králům, ale proti strachu, chamtivosti a zapomnění.

Spolu s Radovanem, Šimonem, Aničkou a tajemným Strážcem cest se vydává na dlouhou pouť napříč zemí, aby obnovila prameny, sjednotila rozhádané vesnice a postavila mosty – nejen kamenné, ale i ty mezi lidmi. Každý krok přináší nové zkoušky, staré příběhy ožívají a Lada zjišťuje, že největší síla se neskrývá v kouzlech, ale v paměti, písních a odvaze říkat pravdu.

Pohádkový svět Boženy Němcové se zde otevírá v novém, moderním a hlubším pokračování, které ctí původní atmosféru, ale přináší zcela nový příběh o odpovědnosti, naději a světle, které nezhasíná.

Princezna se zlatou hvězdou – pokračování je příběh o tom, že i když se svět mění, dobro má stále svůj hlas. Stačí mu naslouchat.

Obsah

Princezna se zlatou hvězdou – pokračování

Autor: Pavel Kostka – PPKPP

Právní ujednání

Anotace:

Princezna se zlatou hvězdou – pokračování

Kapitola 1: Zrození nového dne

Kapitola 2: První pramen

Kapitola 3: Odpuštění

Kapitola 4: Odvaha v tichu

Kapitola 5: Hlas mezi věžemi

Kapitola 6: Cesta k pevnosti
Kapitola 7: Mosty a stíny
Kapitola 8: Zpěv kořenů
Kapitola 9: Hlasy pod kamenem
Kapitola 10: Zrcadlo řeky
Kapitola 11: Noční poselství
Kapitola 12: Hlubiny a světlo
Kapitola 13: Stíny nad pramenem
Kapitola 14: Křišťálová hloubka
Kapitola 15: Křižovatky osudů
Kapitola 16: Světlo v prachu cest
Kapitola 17: Most přes propast
Kapitola 18: Zpěv mostů a stínů
Kapitola 19: Hlas v kameni
Kapitola 20: Zpěv, který zůstává
Závěrečné slovo
Poděkování čtenářům

Kapitola 1: Zrození nového dne

Když se nad královstvím rozhostilo ticho po svatbě, zdálo se, že svět se na chvíli zastavil, aby mohl vydechnout. Lada a Radovan stáli u okna své komnaty a dívali se na město, které se pod nimi rozprostíralo jako moře střech a komínů. Vzduch byl chladný a čistý a zlatá hvězda na Ladině čele tiše zářila jako malá lucerna, která nikdy nezhasíná. Lada cítila v hrudi klid a zároveň lehké napětí. Věděla, že svatba nebyla koncem jejího příběhu. Byla to jen nová brána kterou musela projít.

První dny po návratu do královského paláce byly naplněné radostí a prací. Lidé přicházeli s dary a s přáními. Staré rány se pomalu hojily. Radovan se snažil vládnout moudře a laskavě. Lada se učila naslouchat hlasům poddaných a poznávala, že vláda není jen o slavnostech a hostinách. Byla to práce, která vyžadovala trpělivost a odvahu. Každé ráno chodila do zahrad, kde s královskou pečlivostí sledovala růst rostlin a naslouchala ptákům. Tam, mezi květy a stromy, nacházela odpovědi na otázky, které se jí honily hlavou.

Jednoho dne, když se slunce teprve probouzelo a rosa ještě třpytila na listech, přišel k bráně paláce posel s tváří unavenou a očima plnými strachu. Přinesl zprávu o vesnici na severním úpatí hor. Pole byla suchá a studny vyschlé. Lidé se shromažďovali u kostela a modlili se, ale modlitby zůstávaly bez odpovědi. Radovan svolal radu a poslouchal zprávy s vážným výrazem. Lada stála vedle něj a cítila, jak jí srdce ztěžklo. Vzpomněla si na dny, kdy sama musela utíkat a skrývat se. Vzpomněla si na chudobu a na to, jak málo stačí, aby se naděje ztratila.

Radovan se obrátil k Ladě a zeptal se tiše jak chce postupovat. Lada věděla, že odpověď není jednoduchá. Pomoc vyžadovala prostředky a moudrost. Nechtěla posílat vojsko ani zbytečně utrácet. Chtěla najít příčinu sucha. Chtěla vědět zda je to jen roční neúroda nebo něco temnějšího. Navrhla, aby poslali do vesnice lékaře a znalce vodních pramenů. Navrhla, aby se s lidmi mluvilo a aby se naslouchalo jejich příběhům. Radovan přikývl a dal rozkaz.

Když se Lada vydala na cestu do vesnice, vzala s sebou jen malý vak s nezbytnostmi a starý myší kožíšek který jí kdysi zachránil život.

Nechtěla se před nikým skrývat, ale věděla, že někdy je lepší být nenápadná. Cesta vedla přes lesy kde stromy šeptaly a stíny se proplétaly jako tiché příběhy. Lada si všimla, že zvířata se k ní chovala jinak než dřív. Ptáci usedali blíž a veverky ji provázely po větvích. Zdálo se, že příroda sama ji vítá a dává jí znamení, že není sama.

Ve vesnici panovalo napětí. Lidé stáli u studní a dívali se do prázdna. Někteří plakali, jiní mlčeli s prázdnými pohledy. Lada se přiblížila a uklonila se. Její přítomnost vyvolala šepot. Někteří si ji pamatovali z doby před svatbou. Jiní ji neznali. Lada se usmála a začala mluvit s lidmi. Naslouchala jejich stížnostem a vyptávala se na vše co se stalo. Dozvěděla se o podivných zvucích v noci o stínech které se plížily po polích a o tom že studny ztrácely svou hloubku jako by někdo vysával vodu z jejich srdcí.

Místní starosta ji vzal stranou a vyprávěl o muži který přišel před měsícem. Byl to cizinec s očima jako uhlíky a s pláštěm tmavým jako noc. Nabízel zázračné léky a prý uměl najít vodu tam kde žádná nebyla. Lidé mu věřili protože zoufalství je silnější než rozum. Cizinec však brzy zmizel a s ním i poslední naděje. Někteří tvrdili, že viděli jak odcházel směrem k horám. Jiní říkali, že ho odvedla černá kočka která se ztratila v mlze. Lada naslouchala a v jejích očích se zračila rozhodnost. Věděla, že musí najít pravdu.

Noc byla chladná a Lada se ubytovala v domku u staré ženy která byla známá svými bylinkami. Žena se jmenovala Maruška a její ruce byly zvrásněné jako kůra starého stromu. Přinesla Ladě čaj z heřmánku a posadila se naproti ní. Když Lada vyprávěla o cizinci a o suchu, Maruška zavřela oči a chvíli mlčela. Potom řekla hlasem který byl zároveň slabý i pevný že v horách žije prastaré jezero které dříve dávalo vodu celé krajině. Jezero bylo střeženo duchem vody který se jmenuje Vltavka. Když lidé zapomněli na úctu a začali brát více než dávalo, duch se rozzlobil a stáhl vodu do svých hlubin. Teď prý duch hledá někoho kdo mu připomene staré sliby a kdo mu nabídne srdce čisté jako křišťál.

Lada cítila, jak jí v hrudi zableskne naděje. Vzpomněla si na zlatou hvězdu na svém čele a na to že hvězda nebyla jen ozdobou. Byla znamením které ji spojovalo s něčím větším než ona sama. Možná právě

ona mohla mluvit s duchem vody. Možná právě její čistota a laskavost byly klíčem. Když se rozloučila s Maruškou, rozhodla se že vyrazí do hor.

Cesta do hor byla strmá a kamenitá. Slunce se sklánělo a stíny se prodlužovaly. Lada šla tiše a její kroky byly lehké jako dech. Když dorazila k jezeru, ztuhla. Voda byla černá jako zrcadlo které odráží jen to co je skryté. Na hladině se vlnily kruhy jako by někdo po hladině chodil. Vzduch byl těžký a voněl po mechu a starých tajemstvích. Lada si sedla na kámen a zavřela oči. Mluvila tiše jako by se modlila. Vyprávěla o lidech v dolině o polích které vysychají a o dětech které se bojí. Mluvila o tom jak je důležité naslouchat a jak je důležité vrátit rovnováhu.

Najednou se hladina jezera roztrhla a z vody vystoupila postava. Nebyla to postava lidská ani zvířecí. Byla to bytost která měla v očích hloubku oceánu a v pohybu lehkost potoka. Její hlas zněl jako kapky deště. Zeptala se proč ruší její klid. Lada odpověděla bez strachu. Řekla že lidé zapomněli a že ona přišla připomenout staré sliby. Duch vody naslouchal a jeho oči se zjemnily. Zeptal se co může Lada nabídnout. Lada položila ruku na své čelo kde hvězda tiše zářila a řekla že může nabídnout svou věrnost a svou péči. Slíbila že království bude opět učit úctě k vodě a že lidé budou dávat zpět to co berou.

Duch vody se usmál a jeho hlas se stal jako šumění potoka. Řekl že sliby jsou krásné ale že sliby bez činů jsou prázdné. Požádal Ladu aby dokázala svou oddanost. Dal jí úkol který nebyl snadný. Musela najít tři prameny které byly kdysi spojeny s jezerem a znovu je propojit. Každý pramen byl střežen zkouškou která prověří její srdce. Lada přijala úkol bez váhání. Věděla že cesta bude těžká ale cítila v sobě sílu která nebyla jen její. Byla to síla lidu který věřil a síla přírody která čekala na návrat rovnováhy.

Když se Lada vracela do vesnice, hvězda na jejím čele zářila jasněji než dřív. Lidé ji vítali s úlevou a s novou nadějí. Radovan se dozvěděl o jejím setkání s duchem vody a v jeho očích se zračilo obdivné porozumění. Věděl že vláda bude od nynějška znamenat i cestu do hor a do srdcí lidí. Lada se připravila na cestu. Vzala s sebou Maruščiny bylinky a starý

myší kožíšek který jí kdysi pomohl. Věděla že bude potřebovat moudrost i nenápadnost. Věděla že zkoušky budou prověřovat nejen její odvahu ale i její schopnost milovat a odpouštět.

A tak se začal psát nový díl příběhu. Ne příběh o útěku a skrytí ale příběh o návratu a obnově. Lada kráčela vpřed srdcem otevřeným a myslí jasnou. Věděla že cesta nebude jednoduchá ale také věděla že když se lidé spojí s přírodou a srdcem jednoho člověka, může se stát zázrak. Vzduch se naplnil očekáváním a hvězda na jejím čele svítila jako slib že nový den přinese změnu.

Kapitola 2: První pramen

Ráno, které následovalo po Ladině odchodu do hor, bylo jako rozsvícené plátno. Slunce se zvedalo pomalu a zlatá hvězda na jejím čele vrhala drobné odlesky na kameny cesty. Lada kráčela s lehkým batohem na zádech a s myšlenkami plnými obrazů lidí z vesnice. Vzpomínky na jejich úzkost jí dávaly sílu. Věděla, že první pramen leží v údolí pod starou skalou kde rostly borovice a kde se prý před dávnými časy modlily ženy za déšť. Místní lidé mu říkali Pramen Stínů protože jeho voda byla chladná a hluboká a v jeho okolí rostly byliny které léčí i ty nejhlubší rány.

Cesta byla náročná. Stezka se stáčela mezi skalami a občas mizela pod mechem. Lada šla pomalu a pozorně. Každý krok byl jako rozhovor s krajinou. Všimla si stop po zvěři a po lidech kteří sem chodili kdysi dávno. Na jednom místě našla malý oltář z kamenů a suchých květin. Někdo sem přinesl dary a zapálil malou svíčku. Lada se zastavila a položila na oltář bylinku kterou jí dala Maruška. Zavřela oči a poděkovala za vedení. V tom tichu se jí zdálo, že slyší vzdálené šumění vody a hlas který ji volá jménem.

Když dorazila k prameni, ztuhla. Místo bylo krásné a zároveň ponuré. Voda vyvěrala z úzké štěrbiny mezi skalami a tvořila malý jezírko obklopené kapradím. Na hladině se třpytily stříbrné bublinky jako malé hvězdy. U pramene stál strážce. Nebyl to člověk. Byl to tvor z kamene a mechu, vysoký jako muž a pevný jako skála. Jeho oči byly dvě malé jiskry které se rozsvítily, když Lada přistoupila blíž. Strážce mluvil hlasem který zněl jako valouny valící se po stráni.

Proč rušíš můj klid zeptal. Lada se uklonila a odpověděla s úctou. Přišla obnovit spojení mezi pramenem a jezerem. Přišla prosit o vodu pro lidi v dolině. Strážce se zamračil. Mnoho přišlo a slibovalo mnoho. Mnoho slibů zůstalo prázdných. Co nabízíš ty zeptal. Lada položila ruku na kámen u pramene a řekla že nabízí práci a učení. Slíbila že lidé budou znovu pečovat o pramen že budou čistit jeho břehy a že budou vracet vodu do země. Strážce se zasmál tichým smíchem který zněl jako padající kamení. Sliby jsou slova řekl. Dej mi důkaz.

A tak začala první zkouška. Strážce požádal Ladu aby mu přinesla tři kapky rosy z listu staré borovice která rostla na nejvyšším hřebeni. Kapka rosy musela být čistá jako zrcadlo a musela nést v sobě vzpomínku na někoho kdo miluje bez očekávání. Lada se vydala vzhůru. Cesta byla strmá a vítr jí bičoval tvář. Když dorazila na hřeben, našla borovici která stála osaměle jako strážce minulosti. Její větve se skláněly k zemi a mezi jehličím se třpytily kapky rosy. Lada se sklonila a jemně je sbírala do dlaní. V každé kapce viděla obraz. V jedné obraz staré ženy která krmila ptáče v zimě. V druhé obraz dítěte které sdílelo poslední kousek chleba s kamarádem. V třetí obraz muže který se v noci vrátil domů a přinesl s sebou světlo. Lada věděla že tyto obrazy jsou vzpomínky které kapky nesly. Vzpomínky na lásku která nečeká odměnu. Vzala kapky a vrátila se k prameni.

Strážce přijal kapky a jeho kamenné rysy se změkčily. Viděl v nich to co Lada viděla. Viděl že její srdce je upřímné. Ale zkouška nekončila. Strážce řekl že pramen je zraněn a že zranění je hlubší než suchá studna. V jeho hlubinách se usadila hořkost která vznikla z křivd a z chamtivosti. Aby pramen znovu ožil, musela Lada najít a vrátit ztracené jméno. V dávných dobách každému prameni lidé dali jméno a jméno bylo jako klíč. Když lidé zapomněli, pramen ztratil část sebe. První pramen nesl jméno které znělo jako šepot listí. Lada musela najít starou píseň která jméno připomínala.

Hledání písně ji zavedlo do chalupy u potoka kde žil starý písničkář. Byl to muž s vlasy bílými jako pára nad vodou a s prsty které znaly struny. Když Lada přišla, muž seděl u okna a ladil starou loutnu. Jeho oči se rozzářily když uslyšel o prameni. Písničkář řekl že pamatuje slova která se zpívala při zasvěcení pramene. Slova byla jednoduchá a přesto hluboká. Zpíval je tiše a Lada naslouchala. V písni bylo jméno které znělo jako voda sama. Když písnička dozněla, Lada ucítila jak se něco v jejím nitru rozsvítilo. Měla jméno v sobě jako semeno které čeká na půdu.

Vrátila se k prameni a zazpívala. Její hlas byl čistý a bez přetvářky. Když dozněla poslední nota, voda se zaleskla a z pramene vytryskla silný proud. Strážce se sklonil a jeho kamenné tělo se začalo rozpadat na drobné kamínky které se proměnily v půdu. Pramen se znovu nadechl.

Voda byla jasná a voněla po bylinách. Lidé z vesnice přišli a plakali radostí. Lada stála u břehu a cítila jak se její srdce naplňuje klidem. První zkouška byla zdárně splněna.

Ale radost byla smíšená s obavami. Když se voda vrátila, objevily se stopy které vedly směrem k horám. Byly to stopy které nepatřily lidem. Byly to stopy které zanechal cizinec s očima jako uhlíky. Lada se dotkla hladiny a ucítila v ní chladný dotek cizí magie. Věděla že její cesta nekončí u prvního pramene. Něco temného se plížilo krajinou a vysávalo sílu z pramenů. Musela být rychlá.

Radovan přišel do vesnice aby se přesvědčil o výsledku. Když viděl znovuzrozený pramen, objal Ladu a poděkoval jí. Jeho ruce byly pevné a jeho hlas tichý. Děkuji řekl. Lada se usmála a odpověděla že děkuje přírodě která ji vedla. V jejich očích se zračilo porozumění. Věděli že budou muset spolu čelit dalším zkouškám. Radovan slíbil že pošle do hor průzkumníky a že připraví zásoby. Lada věděla že podpora krále je důležitá. Ale věděla také že některé zkoušky bude muset podstoupit sama.

Noc přinesla chlad a hvězdy se zrcadlily v hladině pramene. Lada seděla u ohně a přemýšlela o tom co ji čeká. Myšlenky jí přerušil tichý šramot. Z křoví vyšla malá postava. Byla to dívka z vesnice která se jmenovala Anička. Měla v očích strach a v rukou košík plný bylin. Přiběhla k Ladě a padla jí do náruče. Děkuji řekla. Díky tobě máme vodu. Lada ji pohladila po vlasech a řekla že to není jen její zásluha. Je to zásluha všech. Anička se podívala na hvězdu na Ladině čele a zašeptala že lidé věří že hvězda přináší štěstí. Lada se usmála a řekla že hvězda je jen znamení že každý může nést světlo v sobě.

Ráno se Lada rozloučila s vesničany a vydala se k dalšímu prameni. Před odchodem jí Maruška podala malý sáček s prachem z bylin a řekla že ho použije až bude v nouzi. Dala jí také malý amulet z dřeva který prý chrání před klamem. Lada si amulet zavěsila na krk a pocítila teplo které z něj vyzařovalo. Věděla že bude potřebovat vše co jí bylo dáno.

Cesta k druhému prameni vedla přes údolí kde stály staré kamenné sloupy. Na jednom z nich byla vytesaná postava ženy která držela v ruce misku. Lada si vzpomněla na příběhy které jí vyprávěla chůva. Říkala že

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázku z knihy Princezna se zlatou hvězdou - pokračování**.**
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.